

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 - ŽIŽKOV

ÚNOR 2021

335

ÚNOR 2021

1	po 4. týden v mezidobí		
2	út UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU		SVÁTEK
3	st 4. týden v mezidobí	(sv. Blažej; sv. Ansgar)	
4	čt 4. týden v mezidobí		
5	pá sv. Agáta		památka první pátek
6	so sv. Pavel Miki a dr.		památka
7	ne 5. neděle v mezidobí		
8	po 5. týden v mezidobí	(sv. Jeroným Emiliani; sv. Josefina Bakhiti)	
9	út 5. týden v mezidobí		
10	st sv. Scholastika		památka
11	čt 5. týden v mezidobí	(Panna Maria Lurdská)	
12	pá 5. týden v mezidobí		
13	so 5. týden v mezidobí		
14	ne 6. neděle v mezidobí		
15	po 6. týden v mezidobí	(bl. Bedřich Bachstein a dr.)	
16	út 6. týden v mezidobí		
17	st Popeleční středa		<i>den přísného postu</i>
18	čt dny po Popeleční středě		
19	pá dny po Popeleční středě		
20	so dny po Popeleční středě		
21	ne 1. NEDĚLE POSTNÍ		
22	po STOLEC SV. APOŠTOLA PETRA		SVÁTEK
23	út 1. postní týden	(sv. Polykarp)	
24	st 1. postní týden		
25	čt 1. postní týden		
26	pá 1. postní týden		
27	so 1. postní týden		
28	ne 2. NEDĚLE POSTNÍ		

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. **Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz**

První strana obálky: Zimní pražský motiv – v pozadí panorama Žižkova

Draží farníci a milí přátelé,
hned po skončení doby vánoční slyšíme z liturgických textů Písma sv. výzvu k obrácení, kterou Pán začíná své veřejné působení. „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu“ (Mk 1, 15). Volání po obrácení není výzvou k veřejné revoluci anebo státnímu převratu, ale k proměně, kterou má člověk uskutečnit ve svém osobním životě, aby se tak mohla odehrát proměna, která jako jediná může změnit svět. Proměna, která dává Boha a jeho vůli na první místo v životě člověka a tím mění pouze lidský běh života na nadpřirozený a Božský.

Výzva k obrácení je neoddtělitelně spojena s dobou postní, do které vstoupíme již tento měsíc. Na na znamení pokání a obrácení nám bude sypan popel na hlavu, abychom si uvědomili, kým opravdu jsme a kým budeme, když se neobrátime a zůstaneme pouze u světského chápání našeho života. „Pamatuj člověče, že jsi prach a v prach se navrátíš“. Všichni svatí a i ti, které si budeme připomínat v liturgickém kalendáři v tomto měsíci, jsou zářnými příklady pro cestu našeho obrácení, i když se nestali mučedníky nebo mučednicemi.

V čem spočívá důležitost naší proměny? Především obnovení důvěry a odhodlanosti následovat Ježíše Krista ve svém každodenním životě při všech zkouškách, těžkostech a nepředvídatelných událostech, které se nám postaví do cesty. Proměňovat svůj život znamená naplňovat ho Bohem a láskou k němu a dávat mu ve všem absolutní přednost, i když to stojí obětí a odříkání. Tedy prohloubit svoji lásku, která je plodem našeho osobního vztahu k tomu, který jediný je pravá LÁSKA s velkým L. Nemyslet na sebe, ale na něho, protože On na mě myslí stále a chce vždy a za všech okolností mé dobro. Jak těžké je si uchovat při všedním shonu života blízkost Boží a být v jeho přítomnosti, a přitom zamilovaným lidem to nečiní žádný problém, ale naopak je to povzbuzuje a posiluje, aby šli a bojovali dále s větším nadšením a odvahou, protože věří v lásku druhého, který je vždy podrží a nezkame. Zamilovaný člověk je určitým způsobem „slepý“, protože nevidí slabosti a nedokonalosti toho druhého a ani je nechce vidět, ale vše nahlíží „růžovými brýlemi“, které vidí a chtějí vidět pouze dobro druhého a jeho dokonalost v lásce. Jsou proto ochotni udělat cokoli, aby tomu druhému udělali radost, aby ho potěšili, povzbudili a dodali novou odvalu a sílu. Jsou ochotni k jakékoliv oběti, jen kvůli tomu, aby druhého učinili šťastným, neboť žádná oběť není pro ně nemožná. To je pravá láska, která nezná hranic ani míru ani bolest, které není možné překonat. Touto láskou si Pán zamiloval nás a nepřestává nám to každodenně dokazovat skrze nejmenší detaily, o kterých víme pouze my, a které jsou známkou jeho otcovské lásky k milovanému dítěti. Obrácení a proměna, ke které nás volá doba postní, je vřelejší a autentičtější odpověď na tuto lásku, která se má dotknout našich každodenních myšlenek, slov i skutků, které mají vyjadřovat větší touhu být s ním a jednat podle jeho vůle. Láska má podobu kříže tedy nezištné, dobrovolné a ochotné oběti, která přijímá bolest a je jí ochotna nést, a dokonce vynahradiť pokáním nelásku těch, kteří pravou Lásku – Krista urážejí, zesměšňují a tupí. Právě kajícínost a pokání dokazuje, že to, co vyznáváme ústy, také myslíme vážně a jsme ochotni se něčeho vzdát a něco si odřeknout. Toto úsilí proměňuje srdce, protože ho činí citlivějším na Lásku, tedy podněty Ducha sv., který nás vtahuje do Srdce našeho Pána, abychom mohli zakotvit ještě hlouběji a pevněji ve víře a naději. Nítérnost a hloubka našeho vztahu k Pánu se odvíjí od ochoty lásky, kterou mu nabídneme anebo kterou přijmeme v podobě kříže. Při upřímném zpytování svědomí vidíme, jak jsme v tomto ohledu „skoupí“ nebo „vlažní“ a máme obavy a strach při první sebemenší zkoušce či bolesti a hned si stěžujeme proč nás muselo něco takového potkat anebo, že musíme trpět tyto těžkosti. Jak rychle zapomínáme na Lásku, která se po nás ptá a touží být přijata v podobě kříže.

Kéž nám letošní doba postní pomůže obrátit srdce, aby alespoň o trochu více toužilo opřevzat lásku Ukřižovaného a kéž i naše srdce zasáhne meč, jako srdce naší nebeské Matky, aby mohla vyjít najevo naše ochota přijmout kříž a více se ztotožnit s tím, který je alfou i omegou, ale především naplněním jediného pravého Života.

K tomu vám žehná P. Vít

●	2. 2. úterý	Svátek Uvedení Páně do chrámu mše sv. v 17:00 v kostele sv. Rocha
●	3. 2. středa	Svatoblažské požehnání 6:00 kostel sv. Rocha 18:00 kostel sv. Prokopa
●	4. 2. čtvrtek	Výstav Nejsvětější svátosti: kostel sv. Prokopa – 18:00 mše sv., výstav do 20:00
●	7. 2. neděle	Sbírka na splátku farního úvěru – všechny kostely
●	7., 14., 21., 28. 2. neděle	18:00 Setkání hledajících – Farní centrum
●	13. 2. sobota	Úklid kostelů po mši sv. 8:00 u sv. Prokopa
●	21. 2. neděle	Sbírka „Halér sv. Petra“ – všechny kostely

Svatý Otec: Vypneme televizi a otevřeme bibli

Boží Slovo je milostný dopis, napsaný Tím, kdo nás zná jako žádný jiný. Jeho čtením znovu nasloucháme Jeho hlasu, objevujeme Jeho tvář a dostáváme Jeho Ducha. Slovo nás přibližuje Bohu, neoddalujeme ho. Nosme ho stále s sebou v kapse, v mobilu, dejme mu doma důstojné místo. Dejme evangelium na místo, které nám připomene denně jej otevřít, možná na začátku a na konci dne, aby tak mezi mnoha slovy, která doléhají k našim uším, pronikl do našeho srdce nějaký ten verš Božího Slova. K tomu si vyprosme od Pána sílu vypnout televizi a otevřít Bibli, vypnout mobil a otevřít evangelium. V letošním liturgickém roce čteme Markovo evangelium, které je snadné a krátké. Proč si z něho nepřechást také o samotě nějakou drobnou pasáž každý den? Dá nám pocítit, že Pán je blízko, a dodá nám odvahu k životní cestě.

Neděle Božího slova je rovněž vhodnou příležitostí k prohloubení spojitosti mezi Písmem svatým a denní modlitbou církve v místech, kde se koná společná modlitba ranních chval a nešpor. Kongregace pro bohoslužbu a svátosti předkládá za vzor „veliké lásky k Božímu slovu“ sv. Jeronýma, jehož papež František loni v září připomenul v apoštolském listě *Scripturae sacrae affectus* u příležitosti šestnáctistého výročí jeho úmrtí.

**Církev má mnoho nepřátel.
Sama však není nepřítelem nikomu.**

papež Jan XXIII. (1958 – 1963)

**Matky se smějí smíchem svých dětí
a pláčí jejich slzami.**

židovské přísloví

Popeleční středou (17. února) vstupujeme do postní doby, jejíž součástí jsou i určitá omezení stanovená církví nikoli samoučelně, ale pro následování Kristova příkladu. Církev je povolána ke stálé očistě a reformě a postem si vyprošujeme odpuštění hříchů, Boží pomoc v těžkostech, odvrácení vin a návrat k Bohu (papež Pavel VI., Apoštolská konstituce *Paenitemini* z r. 1967).

Postní řád platný v diecézích Čech a Moravy

V katolickém prostředí se běžně dodržuje jako postní den **pátek**, nepřipadá-li na ten den liturgické slavení na úrovni slavnosti. Běžný páteční půst znamená *půst od masa*, tedy zřeknutí se potravy z masa teplokrevných zvířat v daný den. Za porušení půstu od masa se nepovažuje snědení ryby nebo živočišného tuku. Ryba je běžný postní pokrm. Páteční půst může být alternativován. Podle rozhodnutí katolických autorit v ČR ho lze zaměnit za jiný úkon zbožnosti nebo bliženecké lásky (např. návštěva nemocného, modlitba růžence, mše svatá).

Na **Popeleční středu** a **Velký pátek** se praktikuje **přísný půst**, tedy půst od masa spojený s *půstem újmy*. Ten znamená, že se věřící v ten den nasytí pouze jedním hlavním – ovšem bezmasým – jídlem a z ostatních jídel citelně ubere. Věřící od 14. roku do plnoletosti a věřící od započatého 60. roku věku nejsou vázáni postem újmy. Od povinnosti postit se může být dispensován také ze zdravotních či jiných závažných důvodů. V takovém případě je buď dispensován zcela, nebo je mu knězem určen nějaký úkon zbožnosti, kterým je půst nahrazen.

Uvedený postní řád je jakési minimum, které si věřící může zostřít, pokud je to účelné. Věřící si sám zvolí způsob postu v postní (popř. i v adventní) době. Např. zřící se po celou postní dobu masa a nápojů obsahujících alkohol a na Popeleční středu a Velký pátek jíst jen málo nebo vůbec. Půst ale nemá být nějakým druhem výkonu a je třeba zachovat míru s vědomím vlastních hranic.

Půst má mít vždy i duchovní rozměr. Postem není myšlen jen půst od jídla, ale zřeknutí se toho, co je v životě věřícího zbytečné, postradatelné či překážející a brzdí duchovní rozvoj, přestože to není hříšné. Zesiluje modlitbu, uvolňuje struktury nitra a vynese na denní světlo také myšlenky, které by jinak zůstaly skryty. Místo potlačování je vhodné, a naopak správné se s nimi smířit, poznávat je, případně řešit jejich kořen a tak napravovat vztah k Bohu i lidem.

Postní hymnus z breviáře

¹ Půst čtyřicetidenní jsi
posvětil, moudrý Ježíši,
a k naší spáse jedině
přikázals, ať se postíme.

² I nyní při své Církvi stůj,
k pokání srdce vyburcuj,
abychom s nitrem kajícím
se vymanili z moci vin.

³ Spáchané hříchy teď nám již
kež milostí svou očistiš
a před vinami příštími
v lásce nás chraň a posilni.

⁴ Ať skutky svého pokání
rok co rok očišťování
dosáhnem hlubší účasti
na velkonoční slavnosti.

⁵ Ať v pokoře tě vesmír ctí,
jediný Bože v Trojici,
též my tě omilostněni
novými ctíme písněmi. Amen.

Hymnus Iesu, quadragenariae
(breviarium OP)

VÝŇATEK Z POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA KE SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH 11. 2. 2021

prosinec 2020

Slavení 29. světového dne nemocných, který připadá na památku Panny Marie Lurdské 11. února 2021, je příležitostí, abychom obrátili svou pozornost zvláště na nemocné a na ty, kdo se o ně starají, ať už ve zdravotnických zařízeních, v rodině nebo v komunitě. Zvláště myslím na všechny, kdo na celém světě trpí v důsledku pandemie koronaviru. Všechny, zvláště lidi velmi chudé a na okraji společnosti, ujišťuji, že jsem jim duchovně nablízku, a ubezpečuji je o láске a starostlivosti celé církve.

Nemoc nám dává zakusit vlastní zranitelnost a současně naši přirozenou potřebu druhého. Zjevněji vnímáme svou křehkost tvora a zakoušíme svou závislost na Bohu. V nemoci nás zcela prostupuje nejistota, velké obavy, někdy i zděšení. Doléhá na nás bezmoc, protože naše zdraví není závislé na našich schopnostech nebo na naší „starostlivosti“ (srov. Mt 6,27).

Nemoc v nás vyvolává otázky po smyslu života, s nimiž se ve víře obracíme k Bohu: otázky, jimiž hledáme nový význam a směr svého života. Někdy nenajdeme odpověď hned. Ani naši přátelé a příbuzní nám v tomto náročném hledání nedokážou vždy pomoci.

Emblematickou postavou je v této situaci Jób. Jeho manželka a přátelé ho v jeho neštěstí nedokážou podržet. Naopak ho dokonce osočují, a tak v něm umocňují samotu a zmatení. Jób se cítí opuštěný a nepochopený. Navzdory své nesmírné slabosti zavrhuje jakékoli pokrytectví a volí cestu upřímnosti vůči Bohu a ostatním. Volá k Bohu tak neodbytně, že Bůh mu nakonec odpoví a otevírá mu nové obzory. Potvrzuje, že Jóbovo utrpení není trestem ani znamením, že by se Bůh od něj vzdálil nebo ho ignoroval. Z Jóbova zraněného a uzdraveného srdce v té chvíli tryskají rozechvělá a pohnutá slova k Hospodinu: „Zvěděl jsem o tobě jen podle doslechu, ale nyní tě zřít moje oči.“

Nemoc má pokaždé více než jednu tvář: má tvář každého nemocného, i těch, kdo se cítí být zcela opomíjeni, vyloučení, obětí sociální nespravedlnosti, která popírá jejich základní práva. Současná pandemie poukázala na velké množství nerovností ve zdravotnickém systému a odhalila nedostatky v péči o nemocné. Péče mnohdy není dostupná pro lidi staré, slabé, zranitelné, často je nevyvážená. To je důsledek politických kroků, toho, jak jsou spravovány zdroje, a úsilí všech, kdo zastávají jakoukoli zodpovědnou roli ve společnosti. Investovat do péče o nemocné je prioritou vyrůstající ze základního principu, že zdraví je prvotní společné dobro. Pandemie však také ukázala velkodušnost a obětavost zdravotníků, dobrovolníků, pomocného personálu, kněží, řeholníků a řeholnic, kteří zodpovědně, láskyplně a obětavě pomáhají, ošetřují, utěšují a slouží mnoha nemocným i jejich příbuzným. Tichý zástup mužů a žen, kteří se rozhodli pohlédnout nemocným do tváře, vzít na sebe bolest pacientů, které považují za blízké, neboť všichni jsme členy jedné velké lidské rodiny.

Milí bratři a milé sestry, přikázání lásky, které Ježíš zanechal svým učedníkům, se konkrétně naplňuje i ve vztahu k nemocným. Společnost je o to humánnější, oč účinnější se v duchu bratrské lásky dokáže postarat o své trpící a slabé členy. Snažme se dojít tohoto cíle a vytvářejme svět, kde nikdo nezůstane sám, nikdo není vyloučen nebo opuštěn.

Všechny nemocné, všechny pracovníky ve zdravotnictví a všechny, kdo jsou nemocným nablízku, svěťuji přimluvě Panny Marie, Matky milosrdenství a Uzdravení nemocných. Kéž z lurdské jeskyně a z nesčetných poutních míst na celém světě posiluje naši víru a naději a kéž nám pomůže postarat se o druhé s bratrskou láskou. Všem rád uděluji své požehnání.

zdroj: Coulombe-Náměstkové Kristovi, Wikipedie

	233 PAVEL V. 16. květen 1605 – 28. leden 1621 * 1550 Itálie, vl. jm. Camillo Borghesse	
---	---	--

Pocházel ze vznešené rodiny ze Sieny s vazbou na sv. Kateřinu Sienskou. Po právnických studiích se začal podílet na činnosti papežského úředního aparátu, r. 1596 jej papež Klement VIII. jmenoval kardinálem.

Po svém zvolení upadl do vážných sporů s řadou italských městských států kvůli církevní autoritě. Benátky se pokusily postavit dva kněze před světský a nikoli před církevní soud a papež Pavel vyhlásil nad městem interdikt. Následovala válka pamfletů a pohromu odvrátil pouze zásah Francie. Tato epizoda zle pošramotila papežovu pověst, Pavel se však obezřetnosti nenaúčil. Byl to poslední případ vyhlášení papežského interdiktu nad samostatným státem.

V roce 1613 papež odsoudil požadavek Francie řídit církve na francouzském území (požadavek známý jako galikanismus). V roce 1614 se mu dostalo odezvy deklarací, že francouzský král má svou korunu od Boha a že ve Francii tridentské dekrety vyhlášeny nebudou.

R. 1606 kanonizoval Řehoře VII. a r. 1610 Karla Boromejského, blahověčil Ignáce z Loyoly, Františka Xaverského, Filipa Neriho a Terezii z Avily. Roku 1607 schválil založení Řádu Panny Marie Karmelské. Zemřel 28. ledna 1621 na mozkovou mrtvici.

	234 ŘEHOŘ XV. 9. únor 1621 – 8. červenec 1623 * 1554 Itálie, vl. jm. Ludovico Ludovisi	
---	---	--

Narodil se ve šlechtické rodině sídlící v Bologni. Vystudoval práva, přijal duchovní svěcení a vstoupil do papežských služeb římské kurie. R. 1612 se stal arcibiskupem v Bologni a r. 1614 jej papež Pavel V. jmenoval kardinálem.

Po svém zvolení usiloval o odstranění světského ovlivňování papežské volby. Velmi se také angažoval v činnosti zahraničních misii, které se v době jeho pontifikátu rozšiřovaly do stále odlehlejších míst. Misionáři byli vysíláni také na území Čech a Moravy jako pomoc s rekonverzí těchto zemí. V souladu se svou péčí o misie schválil založení universit v Argentině, Ekvadoru a Kolumbii.

R. 1622 založil Kongregaci pro šíření víry (Congregatio de Propaganda fide), která dodnes disponuje jurisdikcí nad všemi misijními územími.

Tím, že prováděl politiku přátelské neutrality a všechny katolické panovníky v Evropě podporoval stejně, si získal jejich respekt a úctu. Za svůj poměrně krátký pontifikát jmenoval i několik kardinálů, z nichž nejznámější je kardinál Richelieu.

Nedejme se k spánku svěsti, stůjme pod znamením Kříže!
Jděme v boj za pravé štěstí, každým krokem k nebi blíže!

Kancionál píseň 312 na motivy textu sv. Terezie z Avily

Promluva sv. Josemaría Escrivá – V Josefově dílně ze dne 19. 3. 1963 – 1. část
 uspořádal P. Vít Uher

Celá církev uznává sv. Josefa za svého ochránce a patrona. Po staletí, když se o něm mluví, se zdůrazňují různé stránky jeho života, že byl věrný poslání, které mu Bůh svěřil. Já ho proto už mnoho let přátelsky nazývám: *Náš otec a pán*. Josef je opravdu otec a pán, který ochraňuje a provází na pozemské pouti ty, kdo ho uctívají, stejně jako ochraňoval a provázel Ježíše, když dospíval v muže. Budeme-li jej uctívat, zjistíme, že tento patriarcha je i učitelem duchovního života: učí nás totiž poznávat Ježíše, žít s ním, cítit se součástí Boží rodiny. Toto nás učí Josef, který byl normálním mužem, otcem rodiny, pracujícím člověkem, vydávajícím vlastníma rukama na živobytí. To je pro nás důvodem k zamyšlení i k radosti. Dnes slavíme jeho svátek a já bych chtěl připomenout jeho osobu i to, co o něm říká evangelium, abychom tak mohli lépe porozumět tomu, co nám skrze prostý život muže Panny Marie sděluje Bůh. Sv. Matouš i sv. Lukáš mluví o Josefu jako o muži, který pocházel ze vznešeného rodu izraelských králů Davida a Šalomouna. Podrobnosti tohoto jeho původu jsou historicky poněkud nejasné: nevíme, který z obou rodokmenů, jež uvádějí evangelisté, patří Marii, Ježíšově tělesné matce, a který sv. Josefovi, který byl Ježíšovým otcem podle židovských zákonů. Ani nevíme, zda rodné město Josefa byl Betlém, kam se šel zapsat, nebo Nazaret, kde žil a pracoval. Víme naopak, že nebyl bohatý: byl to dělník jako miliony mužů na světě. Vykonával vyčerpávající a skromnou práci, kterou si pro sebe vybral i Bůh, když na sebe vzal naše tělo a rozhodl se žít třicet let jako jeden z nás. Písmo říká, že Josef byl řemeslníkem. Někteří církevní otcové to upřesňují a tvrdí, že byl tesařem. Sv. Justin, když mluví o práci v Ježíšově životě, uvádí, že vyráběl pluhy a jařma. Z toho snad vychází sv. Isidor Sevillský a vyvozuje, že sv. Josef byl kovářem. V každém případě to byl dělník, který pracoval pro své spoluobčany, který měl po letech úsilí a potu šikovní ruce. V evangelijním vyprávění poznáváme velkou lidskou Josefovou osobnost: ani na okamžik se nám nejeví jako člověk malomyslný nebo bojící se života. Naopak: umí čelit problémům, zvládat obtížné situace, odpovědně a iniciativně na sebe vzít úkoly, které jsou mu svěřeny.

Osobně nesouhlasím s vyobrazováním Josefa jako starce, i když se tak jistě dělo s dobrým úmyslem, zdůraznit Mariino neporušené panenství. Já si ho představuji jako člověka mladého, plného síly, snad o několik let staršího než Maria, ale na vrcholu životních sil a plného životní energie. Aby člověk dovedl prožívat ctnost čistoty, nemusí přece čekat, až bude starý nebo pozbyde sil. Čistota se rodí z lásky a ani fyzická zdatnost, ani radost mládí není na překážku čisté lásce. Josef měl mladé srdce i tělo, když uzavřel manželství s Marií, když se dozvěděl tajemství jejího božského mateřství, když žil vedle ní a respektoval panenskou neporušenost, kterou chtěl Bůh zanechat světu jako další znamení svého příchodu mezi lidské tvory. Kdo není schopen takovou lásku pochopit, ten ví velmi málo o tom, co je to opravdová láska a nezná vůbec ani smysl křesťanské čistoty. Josef byl, jak už jsme řekli, řemeslník, muž jako každý jiný. A co může od života čekat člověk ze zapadlé vesnice, jako byl Nazaret? Pouze každodenní práci, stále stejnou námahu! A po celodenní práci chudý a malý domek, kde by mohl znovu načerpat síly pro práci dalšího dne. Ale jméno Josef znamená v hebrejštině „*at Bůh přidá*“. Bůh přidává ke svatému životu těch, kdo plní jeho vůli, nečekané rozměry; to důležité, co dává všemu hodnotu, to božské. Bůh přidal k pokornému a svatému Josefovu životu – odvažují se to tak říci – život Panny Marie a Ježíše, našeho Pána. Bůh se nikdy nenechá překonat ve velkorysosti. Josef, stejně jako Maria, jeho manželka, mohl právem pronést tato slova: *Quia fecit mihi magna potens est*, učinil mi veliké věci ten, který je mocný, neboť shlédl na mou nepatrnost.

Josef byl obyčejný člověk, kterému Bůh svěřil, aby vykonal veliké věci. Uměl prožívat všechny jednotlivé události svého života podle Boží vůle. Proto Písmo svaté Josefa chválí a říká o něm, že byl spravedlivý (srov. Mt 1,19). A v hebrejštině spravedlivý znamená bohobojný, bezúhonný Boží služebník, který plní Boží vůli (srov. Gn 7,1; 18,23–32; Ez 18,5; Př 12,10). Jindy slovo spravedlivý znamená dobrý a dobročinný (srov. Tob 7,5; 9,9). Jedním slovem, spravedlivý je ten, kdo miluje Hospodina a tuto lásku projevuje plněním jeho přikázání a celoživotní službou svým bratřím, ostatním lidem.

Robert de Langeac

ŽIVOT SKRYTÝ V BOHU**6**

zpracovala Mgr. Tereza Pýchová

Podrobnější informace o knize a autorovi byly otištěny v PL 330.

Pokora

Skutečný pokoj najdete jedině v pokoře. Budte před Bohem upřímně pokorní. Jestliže dokážete milovat vůli ponížení a rozporuplnost, uděláte velký krok směrem k Bohu. Přijímejte směle a bez vnitřního i vnějšího reptání každodenní malá ponížení. Zkuste to. Svou cenu má teprve první učiněný krůček. A potom to možná ve vašem životě zakoření jako zvyk. Jakou radost a jaký pokoj to přináší! Umět milovat své ponížení a popření je milost. Stále o ni prostě, ale pokojně.

Pokořit se v praxi znamená málo ztratit a mnoho získat. Přijměte s pokorou skutečnost, že se nemůžete líbit všem. Kdybyste po tom toužili, chtěli byste nemožné.

Bděte nad svou potřebou kritizovat a odporovat druhým, neboť tímto pouze chcete zvětšit svou váhu ve svých vlastních očích. Sdělujte své pocity prostě, výstižně, jasně, stručně a pak si odpočítejte a pomodlete se.

Pokračujte ve svém úsilí, a když nepřináší plody. Dobrý Bůh to od vás žádá, aby vám to vynahradil jinak. Dopouští neúspěch, ať už zdánlivý nebo skutečný, aby vás pokořil. Potřebujete ponížení jako uzdu. Čím je bolestivější, tím víc je vám ho třeba. Nic neskryje naši podstatu tak jako ponížení. A nic nás neponíží tak jako naše chyby.

Milujte své nedostatky. Ponižují vás a dodávají vám základní materiál pro vaše úsilí. Také je však napravujte. Vzpomeňte si na přísloví: „Kdo hodně miluje, hodně trestá.“ Nevykládejte si „hodně“ jako „prudce“. Ponechte tomuto slovu celou škálu jeho významů s mírností, obezřetností, důsledností, nikoli s tvrdostí. Vnímejte své chyby jako nevyčerpatelnou studnici zásluh a ponížení. V duchu těchto slov by mne rozhněvalo, kdybyste žádné chyby neměli.

Kdyby nás někdo posuzoval takové, jak se sami známe, velice by nás to zranilo. A ještě horší by bylo, kdyby svůj úsudek řekl nahlas. I tehdy, když sami sebe známe jako ubohé, nám není nic tak zatěžko jako prostý pohled našeho bližního, který nás posuzuje podle našich vlastních měřítek a pak námi pohrdá. Je to jako rozžhavené železo, výheň, která stravuje, protože v sobě máme pýchu. Někteří duše neunesou tíhu spáchané viny a špatného mínění, které vyvolá. Jak obratně nacházíme odpovědi na výčitky a jak jsme obezřetní, abychom se vyhnuli každému sebemenšímu ponížení! Nic nás od pokoje nevzdaluje jako toto. Může snad člověk zažívat pokoj, když se nevyrovná se sebenepatrnější bezohledností? Bůh nikdy nebude moc dát své milosti duši, která má před očima jen své lidské názory, velmi často zkreslené, a pídí se po věcech, o kterých si myslí, že má na ně nárok. Má-li se člověk někomu opravdu líbit, tak jedině Bohu. Proto máme usilovat, aby na nás Pán den ode dne hleděl s větším potěšením, místo toho, abychom se vmlouvali druhým lidem a uplatňovali k tomu nejen své přirozené nadání, ale i nadpřirozené milosti. Vždyť v duchovním životě je ze všeho nejhorší marná sláva, která nezvratně dosvědčuje, že tyto milosti nepocházejí od Boha nebo že už nám je Pán znovu nedá. Tehdy by člověk sotva mohl vejít do jeho království.

Pokora se musí dostat ke slovu v takové míře, v jaké je v naší duši skutečně přítomná, aby se procvíčila, rozvinula, zakořenila a rostla. Potřebujeme jednoduchost vyjadřování, která pokoru jasně vyjádří. V některých případech je dokonce ještě lepší neříkat vůbec nic, vždyť vaše mlčení může skutečný stav vaší duše vyjádřit ze všeho nejlépe.

Jak můžeme být připraveni k přijetí Božích milostí, jestliže nebudeme mít pravdivý a přesný úsudek o sobě, o svých skutečných přednostech i o svých skutečných chybách a o své ubohosti! Nebudeme-li své kvality přeceňovat a odevzdáme je Bohu, nebudeme-li přehánět ani svoje chyby a budeme se na ně dívat Božíma očima, tehdy se ke slovu sotva dostane pýcha. V takovém světle žili světci. Drobné nedostatky, které my považujeme za nicotné, jim kvůli jejich představě Boží svatosti a odporu k sebenepatrnější nedokonalosti připadaly nesmírné. Boží světlo je zasáhlo výjimečným způsobem, a tak pokora a popření sebe sama změnily jejich pohled na vlastní ubohost natolik, že si o sobě mysleli věci, které nás překvapují.

19. 12. 2020 – Nóta ke slavení Neděle Božího slova

Vatikán. Kongregace pro bohoslužbu a svátosti dnes zveřejnila nótu ke slavení neděle Božího slova, kterou papež František vyhlásil loni na konci září prostřednictvím apoštolského listu (formou *motu proprio*) „*Aperuit illis*“ na 3. neděli v mezidobí. Cílem nóty podepsané prefektem a sekretářem zmíněné vatikánské kongregace je připomenout „některé teologické, liturgické a pastorační principy týkající se proklamace Božího slova při mši svaté“.

Nóta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti dále upřesňuje, že biblická čtení určená církví v lecionáři nemají být nahrazována jinými a že je třeba užívat liturgický překlad Bible. V souvislosti s homilií vyzývá biskupy, kněze i jáhny, aby vysvětlovali Písmo svaté a umožňovali jeho chápání, přičemž mají tuto službu vykonávat s výjimečnou oddaností a těžit z pomůcek, nabízených církví.

21. 12. 2020 – Proticovidová vakcína

Vatikán. Dnešní nóta Kongregace pro nauku víry, schválená papežem Františkem, opravňuje k užití vakcín proti Covid-19, které byly vyrobeny za pomoci buněčných linií pocházejících z dvou plodů potracených v sedmdesátých letech. Očkování nicméně nepovažuje za „mravně závazné“, a tudíž má být zachována jeho dobrovolnost. Nóta vatikánské kongregace v závěru nazývá „mravním imperativem“ dostupnost „účinných a eticky přijatelných vakcín“ rovněž „v nejchudších zemích světa, aniž by je to příliš finančně zatížilo“, neboť absence přístupu k vakcínám by byla „další příčinou diskriminace a nespravedlnosti“.

30. 12. 2020 – Úmrtí misionářů v roce 2020

Vatikán. Tisková agentura Kongregace pro evangelizaci národů dnes zveřejnila každoroční bilanci misionářů, kteří ve své službě přinesli nejvyšší oběť. Ve dvacátém roce tisíciletí zemřelo násilnou smrtí dvacet pastoračních pracovníků – osm kněží, jeden řeholník, tři řeholnice, dva seminaristé a šest laiků. Světadílem s nejvyšším počtem násilných úmrtí zůstává Amerika, kde letos zemřelo pět kněží a tři laici. Následuje Afrika (1 kněz, 3 řeholnice, 1 seminarista, 2 laici), Asie (1 kněz, 1 seminarista, 1 laik) a Evropa, kde byl zavražděn jeden kněz a jeden seminarista. Za posledních dvacet let bylo ve světě zabito 535 pastoračních pracovníků, z toho pět biskupů. Každoroční seznam se netýká pouze misionářů *ad gentes* v úzkém slova smyslu, nýbrž zaznamenává všechny pokřtěné, kteří za práce pro církve zemřeli násilnou smrtí, ačkoli nikoli po každé z „nenávisti k víře“, nýbrž kupříkladu při únosech, loupežných přepadeních či vyřizování účtů mezi kriminálními gangy. Z toho důvodu zpráva nehovoří o mučednících, ačkoli církve později, po zevrubném přezkoumání, tento úsudek mnohdy vysloví.

9. 1. 2021 – Prohlášení argentinských biskupů

Buenos Aires. Předposlední den minulého kalendářního roku schválil argentinský senát zákon „o dobrovolném přerušení těhotenství“. Papežova vlast tak po dvanáctihodinové debatě uzákonila beztrestnost potratu poté, co zákon již dříve prošel poslaneckou sněmovnou. Hlas biskupů, kteří po dlouhé měsíce naléhali na obranu života od početí, a trojí papežovo vyjádření argentinští politikové nevyslyšeli, stejně jako nedbali na vůli obyvatelstva, které se zejména na argentinském venkově jednoznačně staví za život.

z Internetu Radio Vaticana zpracoval -AJ-

Uvedení Páně do chrámu – setkání generací

Každoročně – obrazně řečeno – vcházíme 2. února ve svátek Uvedení Páně do chrámu do chrámových prostor, kde se setkáváme se Svatou rodinou a s dvěma seniory tak, jak nám to popisuje Lukášovo evangelium. Toto setkání je životně důležité pro každého z nás, ať už patříme ke kterékoli generaci.

Sledujeme Ježíše – malinkého člověka ve věku 40 dnů, Josefa, Marii – mladé (resp. mladší – o jejich přesném věku evangelium nehovoří) lidi, Simeona a Annu – zástupce generace ve věku seniorů. Narozdíl od mnoha podobných setkání zde nedochází ani k náznaku generačních rozporů, naopak, ze všech osob vyznívá vzájemná láska, úcta a respekt.

Čím je to dáno? Celkovým vzájemným zohledňováním potřeb osob rozdílného věku. Tyto potřeby jsou různé, ale ne protichůdné. Spočívají ve zájemném ohledu a respektu, který vytváří ten, v jehož jménu se přítomní sešli. Tento vztah by jim mnozí dnešní lidé, jejichž života se generační problémy přímo dotýkají, mohli závidět.

Můžeme namítnout, že šlo o Svatou rodinu a o dvě starší Bohu zasvěcené osoby. Ale je to skutečně jenom tím? Není tím zdrojem vzájemného souladu právě Boží láska? A tu On nabízí všem bez rozdílu, tedy i každému z nás. A bude-li tato láska základem všech mezigeneračních vztahů, pak se mnohdy rozporuplná a protichůdná stanoviska změní v atmosféru vzájemného dobrého soužití.

Symbolem Hromnic (zlidovělý název tohoto svátku) jsou svíce. A každá svíce je zdrojem nejen světla, ale i tepla. I v tom můžeme spatřovat analogii: Světlo mladších bude svítit starším tam, kde by se třeba již nestačili správně orientovat a naopak teplo starších bude zasahovat ty mladší. Sami lidé to těžko vždy dokážou. Ale láska toho, který je Pánem všech chrámů, dokáže všechno. Přispíváme jí – ať jsme mladí nebo staří – svým vstřícným postojem.

Antonín Ježek

Stáří je dar, který všichni nedostanou.

MODLITBA VE STÁŘÍ

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mne před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci. Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých.

Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nešťoural a neporučnickoval. Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s pamětí druhých. Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit.

Nauč mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo d'áblov. Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi dar, abych se také o nich dovedl zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám – bojím se stáří. Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že toho již nejsem schopen, a byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel. Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“

Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako ten, kdo odchází, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě Ty ještě povoláš. Amen.

Autorem této modlitby je údajně sv. František Sáleský (1567-1622)

Tomáš Vrána (*1994) pochází z malé vesničky Mořkov nedaleko města Nový Jičín. I přes svůj mladý věk si již stačil vybudovat pozoruhodné jméno mezi českými klavíristy mladé generace. Hrou na varhany se zabývá ve svém volném čase a hrává již pátým rokem u sv. Prokopa převážně na latinských mších. Na klavír hraje od tří let, vystudoval Janáčkovu konzervatoř a gymnázium v Ostravě a v současné době je žákem prof. Ivana Klánského na HAMU v Praze. K jeho největším úspěchům patří pětinasobné vítězství v soutěži Prague Junior Note, absolutní vítězství v soutěži Pro Bohemia Ostrava, je také vítězem soutěže W. A. Mozarta v Brně. 2. cenu si odvezl v roce 2016 z mezinárodní soutěže Beethovenův Hradec v Hradci nad Moravicí, stal se vítězem mezinárodní soutěže

Fryderyka Chopina v Mariánských Lázních 2017 a mezinárodní soutěže B. Smetany v Plzni 2018. V roce 2019 se probojoval do semifinále světové klavírní soutěže Bély Bartóka v Budapešti mezi čtrnáct nejlepších. Pravidelně hrává s Janáčkovou filharmonií Ostrava, zahrál si rovněž s Filharmonií Hradec Králové, Moravskou filharmonií Olomouc a jako jeden z mála mladých klavíristů i s Českou filharmonií pod taktovkou Jiřího Bělohlávka. Repertoár Tomáše Vrány tvoří barokní, klasicistní i romantická díla se zaměřením zejména na autory 20. století a současné hudby.

Jaký je Váš názor na pandemii koronaviru? Jak tuto situaci zvládáte?

Ke koronaviru jsem měl od začátku docela respekt, nicméně ani já jsem nepočítal s tím, jak daleko to až všechno povede. Ještě na konci října jsem se díval do přeplněného diáře a říkal jsem si, jestli to všechno zvládnu - během dalšího týdne bylo všechno pryč. Přišel jsem o docela dost koncertů a několik vystoupení s orchestry. S pěveckým sborem *Ondrášek*, který doprovázím na Moravě, padly veškeré soutěže v zahraničí. Na druhou stranu jsem zase stihl udělat spoustu jiné práce, ke které bych se možná nedostal, takže mohu říct, že zatím prožívám vše relativně v klidu. I to časté dojíždění z Prahy na Moravu bylo zatím bezproblémové.

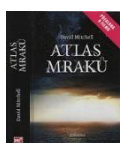
Kdo nejvíce ovlivnil Vaši víru v dětství nebo v dospělosti a z jakého důvodu?

K víře jsem se dostal v dětství velmi zvláštním způsobem a dodnes to považuji za jeden z nejzajímavějších a nejvíce fascinujících okamžiků mého života. Snad mi čtenáři prominou, když si tu konkrétní chvíli nechám pro sebe, nicméně nepocházím úplně z věřící rodiny a mohu tedy prozradit, že si mě Hospodin tak trochu našel sám a já zase Jeho. Velkým osobním vlivem pak byla i moje paní učitelka ze ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm - paní Libuše Pavelčáková, která mě kromě klavíru přitáhla i k varhanám. Byl jsem jejím posledním žákem a při svém odchodu jsem se k mému úžasu dozvěděl, že patří k řádu Milosrdných sester sv. Kříže a složila slib tajně - ještě za minulého režimu. Dodnes jsme spolu v kontaktu a je to taková moje druhá babička.

Jak jste se dostal k hudbě a co pro Vás hudba znamená?

Rodiče mi ve třech letech koupili malý plastový klavírek jako hračku a na ten jsem začal vybrnkávat jednoduché písničky podle sluchu. Když mě však několik profesionálů slyšelo, nevěděli, co se mnou. Všichni se shodovali, že jde o obrovský hudební talent, ale na plnohodnotné studium klavíru jsem byl ještě moc malý. Nicméně šťastná hvězda mě přivedla až k paní učitelce do Rožnova, která se mi věnovala obětavě nad rámec své vlastní práce. Dostal jsem tak trochu nálepku zázračného dítěte a během studia i různých klavírních soutěží mi už začínalo být jasné, že chci na konzervatoř. Jelikož jsem od dětství introvertní flegmatik, hudba je pro mne především světem, do kterého se mohu ukrýt před krutou a neutěšenou realitou tam venku. Je to svět, kde vám nemůže nikdo ublížit.

Můžete čtenářům Prokopských listů doporučit nějakou oblíbenou knihu?

Docela těžká otázka nakonec. Byl jsem vždy vášnivým čtenářem, ostatně můj pokoj připomíná jednu velkou knihovnu plnou různých knih a not. Bohužel je v posledních letech s přibývajícimi hudebními povinnostmi na čtení čím dál méně času. Mou zvláštní zálibou je japonská literatura, ale obávám se, že ta by byla pro většinu čtenářstva těžko stravitelná. Čtu vážné věci, životopisy hudebních skladatelů, ale jsem fanouškem i brakové literatury, komiksů a fantasy, které rozhodně nepovažuji za podřadné žánry. Mým oblíbeným titulem je kniha *Atlas mraků* od britského spisovatele Davida Mitchella, kterému se poštěstilo i neméně skvělé filmové zpracování.

„Trident“ – ano nebo ne?

Tridentská mše je forma mše sv. římského ritu, sloužené podle typických misálů vydávaných od roku 1570 (misál Pia V.) do roku 1962 (misál Jana XXIII.). Svůj název (spíše lidový než řádný) dostala od Tridentského koncilu, dle jehož rozhodnutí byl misál r. 1570 prezentován a tato rituální forma byla zároveň nejvíce užívaným ritem západní latinské církve až do r. 1969, kdy byl promulgován současný Misál Pavla VI.

Tridentská mše se stala po II. Vatikánském koncilu předmětem sporů mezi tzv. liberály a tradicionalisty. Tradicionalisté obvykle považují novou podobu římského ritu zavedenou po koncilu za nesprávnou a mnozí požadují návrat církve k tridentské mši (nebo alespoň možnost si vybrat). Liberálové, kteří změny prosadili, proti tomu trvali na nové formě natolik, že prosadili i rozsáhlé restrikce omezující sloužení tridentské mše (především šlo o nutnost mít k tomu výslovný souhlas biskupa), že v mnoha diecézích se stala pro věřící nepřístupná. Tuto situaci částečně změnilo motu proprio *Summorum pontificum* papeže Benedikta XVI. z roku 2007, které prohlásilo mešní řád misálu Jana XXIII. za mimořádnou formu (forma extraordinaria) římského ritu, kterou za určitých podmínek smí (a někdy dokonce i má) sloužit každý kněz, aniž by musel biskup o svolení žádat.

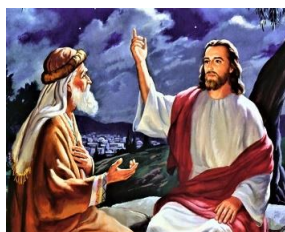
Tridentská mše je sloužena převážně v latinském jazyce. Národního jazyka je povoleno užít při čteních z Písma. Oproti pokoncilní mši celebrant pronáší více modliteb potichu. Věřící přitom mohou text sledovat v misálku, či sami tiše rozjímat, popř. se připojit k tzv. „lidovému“ zpěvu z kancionálu. Jak věřící, tak celebrant jsou obráceni jedním směrem – dle možnosti k východu jako symbolu přicházejícího Krista - nebo směrem ke Kristu ve svatostánku. Mluví-li celebrant k Bohu, stojí jako zástupce lidu před ním a všichni jsou tak obráceni jedním směrem. Tridentská mše je taktéž bohatější na gesta (křížování, poklekání, líbání oltáře atd.) Podle způsobu slavení tridentské mše mluvíme o mši slavné, zpívané, tiché, recitované. Při slavné mši je kromě celebranta přítomen ještě jáhen a podjáhen. Koncelebrace se narozdíl od řádné formy římského ritu při tridentské mši nekoná.

Nestavme se vyhraněně ani na jednu ani na druhou stranu názorového spektra. Obě formy jsou stejně legální i stejně platné. A těm, kteří se proti tradiční formě sloužení mše sv. stavějí, aniž by jí byli někdy účastni, lze jen doporučit, aby „přišli a viděli“.

V naší farnosti se „tridentská“ mše slouží 4x do roka – v pravidelných termínech: první pondělí v adventě, první pondělí v postě, pondělí před svatodušní nedělí, první pondělí v září – vždy od 18:00 v kostele sv. Rocha.

s využitím internetových zdrojů zpracoval Ant. Ježek

Ježíš a Nikodém Jan 3, 16-21

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozenného Syna Božího.

Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

Z listu svatého biskupa Augustina O modlitbě Páně

Potřebujeme slova, abychom si sami připomněli a ujasnili, oč vlastně prosíme; ne že bychom si mysleli, že je třeba Pána poučovat nebo přemlouvat. Když tedy říkáme: *Posvěť se jméno tvé*, připomínáme si, že máme toužit, aby jeho jméno, které je vždy svaté, bylo jako svaté chováno také u lidí, to jest, aby jím lidé nepohrdali. Takže to není něco k prospěchu Božímu, ale lidskému.

A tím, že říkáme: *Přijď království tvé* – to přece rozhodně přijde, ať chceme či nechceme – probouzíme v sobě touhu, aby toto království přišlo k nám a abychom v něm směli královat.

Když říkáme: *Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi*, vyprošujeme si od Boha poslušnost: aby se v nás děla jeho vůle tak, jak ji činí jeho andělé na nebesích.

Když říkáme: *Chléb náš vezdejší dej nám dnes*, pak toto dnes znamená v tomto čase. Prosíme tím jednak o základní živobytí, které zahrnujeme pod jméno chleba, jenž tvoří jeho nejdůležitější část, jednak o svátost věřících, která je v tomto čase rovněž nutná, ne ovšem k dosažení pozemského štěstí, ale blaženosti věčné.

Když říkáme: *Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům*, připomínáme si nejen, oč máme prosit, ale také, co máme dělat, abychom mohli být vyslyšeni.

Když říkáme: *Neuveď nás v pokušení*, připomínáme si, že musíme prosit, aby nás neopustila Boží pomoc a my se nedali oklamat nějakým pokušením a nepřivolili mu anebo mu ze slabosti nepodlehli.

Když říkáme: *Zbav nás od zlého*, připomínáme si, že ještě nejsme v onom dobru, kde nebudeme trpět žádným zlem. Tato poslední prosba modlitby Páně je vlastně tak široká, že ať se křesťan octne v jakémkoli soužení, může do ní vložit všechny svůj nářek a vylít všechny své slzy. Touto prosbou může svou modlitbu začínat, v ní může setrvávat a jí opět skončit.

Právě těmito slovy bylo tedy žádoucí svěřit naší paměti veškeré záležitosti. Nebo: ať pronášíme jakákoli jiná slova – probouzející a rozjasňující vnitřní vroucnost anebo podporující její růst – neříkáme nic, co by nebylo obsaženo v modlitbě Páně, pokud se ovšem modlíme správně a náležitě. Když ale někdo říká něco, co nelze s touto modlitbou z evangelia sloučit, pak i když se snad nemodlí nepřipustně, přece se modlí, jak ho vede tělo. Proč však bychom vlastně nemohli říci, že je to nepřipustné? Vždyť přece ti, kdo se znovu zrodili z Ducha, se mají modlit, jak je vede Duch.

Demokratické zřízení doplatí na to, že bude chtít vyhovět všem.

Chudí budou chtít část majetku bohatých a demokracie jim ho dá.

Mladí budou chtít práva starých, ženy budou chtít práva mužů, cizinci budou chtít práva občanů – a demokracie jim to dá.

Zločinci budou chtít obsadit veřejné funkce - a demokracie jim to umožní.

A až zločinci demokracii nakonec ovládnou, protože zločinci od přírody touží po pozicích moci, vznikne tyranie horší než dovede být nejhorší monarchie.

Seneca – římský filozof 1. stol.

EUCHARISTICKÁ ADORACE Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	MODLITBA RŮŽENCE Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech z Ježíšova života. Společně se modlíme v neděli od 7:25 u sv. Anny a ve středu od 17:20 u sv. Prokopa.		
KŘEST Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po velikonicích, křest pak bude uskutečněn o velikonicích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	SVÁTOST SMÍŘENÍ Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: sv. Prokop: po, st, čt, pá 17:25-17:50 sv. Roch: ne 16:30-16:50, září-červen st od 6:30 sv. Anna: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka - v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>		
CÍRKEVNÍ SŇATEK Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	SVÁTOST BÍRMOVÁNÍ Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem.		
SVÁTOST NEMOCNÝCH V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	CÍRKEVNÍ POHŘEB Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.		
VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ 1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45 2. 2. ročník ZŠ: út 16:45 3. 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: čt 15:15 4. 4. – 5. ročník ZŠ: čt 16:15 5. 8. ročník ZŠ+ středoškoláci: dle informace na webu Blíží informace na webových stránkách farnosti nebo e-mailem: MiladaProvinska@seznam.cz kroneisljakub@seznam.cz			
BIBLICKÁ HODINA Společné čtení a objasňování částí bible dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	HOVORY O VÍŘE Pro katechumeny a pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 17:00-18:00	MALÁ LITURGIKA Hovory o liturgii a liturgickém dění v Církvi i o všeobecných liturgických otázkách. po 18:45-20:00 (říjen-duben)	POLEDNÍ ATELÍÉR Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
TRÉNOVÁNÍ PAMĚTI Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kdo pociťují slábnutí své paměti po 17:15	CHRÁMOVÝ FARNÍ SBOR Na zkoušky jsou zváni všichni, kdo mají zájem zkrášlit svým zpěvem průběh liturgie a chtějí zakusit příjemné a srdečné prostředí. po 18:30	ÚKLID KOSTELŮ Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostěšlů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

webové stránky farnosti: www.farnost-zizkov.cz

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

Výstav Nejsvětější svátosti:

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

sv. Prokop:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic Vít Uher, ThD: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko:

stav ke dni 31. 1. 2021:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 921 486,70

povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-

sbírka na splacení úvěru – leden 2021:

Kč 11 930,-

č. účtu farnosti: 4200172251/6800 (Sberbank)

VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013

Děkujeme za Vaše dary – jen díky jim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY 335 – ÚNOR 2021

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány.

Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč. NEPRODEJNÉ.